

44. sz. Ajánlás

a munkanélküli biztosításról és a munkanélküliek terhei enyhítésének különböző formáiról

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet Általános Konferenciája,

Amelyet a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal Igazgató Tanácsa hívott össze Genfben, és amely 1934. június 4-én tizennyolcadik ülészakára ült össze,

Miután úgy határozott, hogy különböző javaslatokat fogad el a munkanélküli biztosításról és a munkanélküliek támogatásainak különféle formáiról, amely kérdés az ülészak napirendjének második pontjaként szerepelt, és

Miután úgy döntött, hogy ezeket a javaslatokat Ajánlás formájában adja közre,

a mai napon, 1934. június 23-án elfogadja az alábbi Ajánlást, amely „A munkanélküli ellátásokról szóló 1934. évi Ajánlás” néven idézhető:

a Konferencia,

Miután elfogadta a nem önszántukból munkanélküli személyeknek segélyt vagy járadékokat biztosító Egyezményt;

Figyelembe véve, hogy ez az Egyezmény azokat a minimális feltételeket rögzíti, amelyeknek minden munkanélküli biztosítási vagy segítségnyújtási konstrukciónak meg kell felelnie;

Figyelembe véve, hogy kívánatos olyan általános alapelveket megjelölni, amelyekre vonatkozóan a gyakorlat azt mutatja, hogy ezek mozdítják elő leginkább a munkanélküli biztosítás és segítségnyújtás kielégítő megszervezését;

Azt ajánlja, hogy mindegyik tagállam vegye fontolóra a következő alapelveket és szabályokat:

1. Azokban az országokban, ahol nem működik kötelező munkanélküliségi biztosítás, lépéseket kell tenni az ilyen rendszer mielőbbi létrehozására.

2. Azokban az országokban, amelyekben működik kötelező vagy önkéntes munkanélküliségi biztosítás, kiegészítő segítségnyújtási konstrukciót kell fenntartani olyan személyek ellátására, akik kimerítették járadékra való jogosultságukat, és bizonyos esetekben azokéra, akik még nem szerezték meg a járadékra való jogosultságot; ennek a konstrukciónak a nélkülözés esetén szokásos intézkedésektől eltérő alapon kell állnia.

3. A munkanélküliségi járadék vagy segély kifizetésére irányuló minden programnak nemcsak azokra a személyekre kell kiterjednie, akik teljes mértékben munkanélküliek, hanem azokra a személyekre is, akik részlegesen munkanélküliek.

4.

(a) A munkanélküliségi biztosítási és segítségnyújtási programokat a lehető leghamarabb alkalmazni kell minden olyan személyre, aki vállalkozási szerződés, valamint javadalmazásos tanoncszerződés keretében áll foglalkoztatásban. Ha mégis úgy vélik, hogy szükség van kivételekre, ezeket a lehető legszűkebb határok közé kell szorítani.

- (b) Az ilyen személyeket vagy biztosítással, vagy segítségnyújtással kell fedezni addig, amíg elérik azt az életkort, amikor már öregségi nyugdíjra jogosultak.
- (c) Ha a körülmények megnehezítik a munkanélküliségi biztosítással kapcsolatos általános rendelkezéseknek a munkavállalók egy konkrét osztályra történő alkalmazását, különleges intézkedéseket kell hozni az ilyen munkavállalók biztosítására. E különleges intézkedéseknek különösen a munkanélküliség megfelelő bizonyítékának a biztosítását és a járadéknak az érintett munkavállalók szokásos keresetéhez való igazítását kell céloznia.
- (d) Amikor csak lehetséges, és különösen, ha kielégítő felügyeleti intézkedéseket lehet alkalmazni, külön kell gondoskodni a viszonylag alacsony szintű anyagi eszközökkel rendelkező, saját számlára dolgozó személyek munkanélkülisége esetén nyújtandó támogatásáról.

5. Abban az esetben, ha tanácsosnak tűnik a biztosítási felelősség kritériumaként maximális díjazást rögzíteni, ennek révén csak olyan munkavállalókat szabad kizárni, akik elég magas díjazásban részesülnek ahhoz, hogy biztosítsák saját védelmüket a munkanélküliség kockázatával szemben, mivel a végső cél az összes, fizikai és nem fizikai állományú munkavállaló bevétele, jövedelemtől függetlenül.

6. Az Egyezmény által engedélyezett jogszerző időszak nem haladhatja meg a program által lefedett foglalkozásban a 26 heti foglalkoztatást vagy 26 heti hozzájárulást vagy ezzel egyenértékű összeg megfizetését a járadék igénylését megelőző 12 hónapon belül, illetve vagylagosan az 52 hét ilyen foglalkoztatást vagy 52 heti hozzájárulást vagy azzal egyenértékű összeget a járadék igénylését megelőző 24 hónapon belül.

7. Annak az időszaknak, amely során a nemzeti törvények és rendelkezések értelmében járadékot kell fizetni, a program fizetőképességéhez mérten a lehető leghosszabbnak kell lennie; és minden erőfeszítést meg kell tenni a segélyek fizetésére mindaddig, amíg az igénylőknek arra szükségük van.

8. Az Egyezmény 3. és 7. cikkének a részlegesen munkanélküli személyekre vonatkozó rendelkezéseinek, valamint a jelen Ajánlás 3. bekezdésének a függvényében az Egyezmény által engedélyezett várakozási időszak nem haladhatja meg az egyes munkanélküliségi időszakokban a 8 napot.

9. Annak eldöntéséhez, hogy az igénylő foglalkoztatása a korábbtól eltérő foglalkozásban az Egyezmény által engedélyezett diszkvalifikáció szempontjából "alkalmas foglalkoztatásnak" tekintendő vagy sem, figyelembe kell venni az igénylő előző foglalkozásban töltött jogszerző idejének a hosszát, annak esélyét, hogy e foglalkozásban munkát szerezzen, a szakképzettségét és az alkalmasságát a munkára.

10. A járadékból vagy segélyből történő kizárást azon az alapon, hogy az igénylő munkaügyi vita miatti munkabeszüntetés okán veszítette el állását azon esetekre kell korlátozni, amelyekben az igénylő közvetlenül érdekelt a vitában és az ilyen kizárásnak minden esetben meg kell szünnie, amikor a munkabeszüntetés megszűnik.

11.

- (a) Az Egyezmény által engedélyezett szakmai vagy egyéb képzésen való részvételt mint a járadék vagy segély kézhezvételnek a feltételét csakis akkor kell kiróni, ha az a munkanélküli személy fizikai vagy szellemi jóléte vagy szakmai vagy általános képességei szempontjából előnyös.

- (b) Abban az esetben, ha a munkanélküli személyre jótékonyági munkában történő foglalkoztatás elfogadásának kötelezettségét róják, figyelembe kell venni az életkorát, egészségi állapotát, korábbi foglalkozását és alkalmasságát a szóban forgó munkára.
- (c) Csak a kivételes és ideiglenes jellegű, állami hatóságok által kifejezetten a munkanélküliek támogatására juttatott pénzeszközökkel szervezett munka minősül segélyezési munkának.

12. A munkanélküliség enyhítésére szánt pénzösszeg egy részét a munkanélküli személyek foglalkoztatásba történő visszatérésének a megkönnyítésére kell rendelkezésre bocsátani, így például szakmai és egyéb képzés céljára, valamint olyan munkanélküli személyek utazási költségeinek a megfizetésére, akik lakóhelyüktől eltérő körzetben találnak foglalkoztatást.

13. Az illetékes hatóságnak időszakonként ellenőriznie kell a biztosítási alapok pénzügyi helyzetét annak érdekében, hogy azok a lehető leginkább fizetőképesek és önfenntartók maradjanak. A pénzügyi intézkedéseknek a lehetőséghez mérten olyan rendelkezéseket kell tartalmazniuk, amelyek lehetővé teszik, hogy a program leküzdje a munkanélküliség szintjének rövid távú változásait anélkül, hogy a program alapfeltételein változtatni kellene.

14. Létre kell hozni egy sürgősségi pénzalapot, hogy a munkanélküliség különösen súlyos időszakaiban is biztosítva legyen a nemzeti törvények és rendelkezések által biztosított segélyek kifizetése.

15. Rendelkezni kell a járulékfizetők képviselőinek a részvételéről a biztosítási programok irányításában.

16. Megfelelő esetekben egyenlő elbánást kell alkalmazni nemcsak az Egyezmény által kötelezett tagállamok állampolgáira, hanem azon tagállamok és államok állampolgáira is, amelyek ugyan nem ratifikálták az Egyezményt, de eredményesen alkalmazzák annak rendelkezéseit.

17. Az államoknak a szomszédos államokkal kötött kétoldalú megállapodások útján kell szabályozniuk azokat a feltételeket, amelyek szerint a határövezetekben az egyik országban élő és a másik országban dolgozó munkanélküli munkavállalóknak járadékot vagy segélyt lehet fizetni.